

Βαφειάς Σωκράτης, Γ1

Εργασία γλώσσας – Billy Elliot

Στην Αγγλία του 1984 η Πρωθυπουργός Θάτσερ αποφασίζει να κλείσει τα ανθρακωρυχεία . Αποτέλεσμα είναι κοινωνικές ταραχές και η μεγάλη απεργία των ανθρακωρύχων. Σε αυτή την ιστορική συγκυρία γνωρίζουμε τον Μπίλι, ένα 11χρονο παιδί με μεγάλη αγάπη για το χορό και τη φιλοδοξία του να γίνει επαγγελματίας χορευτής μπαλέτου. Ο Μπίλι ζει με το χήρο πατέρα του, Τζάκι, τον μεγαλύτερο αδερφό του Τόνι και τη γιαγιά του, Ναν, που κάποτε ήθελε και αυτή να γίνει χορεύτρια. Ο Τζάκι και ο Τόνι είναι και οι δυο ανθρακωρύχοι και συμμετέχουν ενεργά στην απεργία. Ο Τζάκι γράφει τον Μπίλι σε μαθήματα μποξ, ο Μπίλι όμως σιχάινεται τα αθλήματα. Μια ομάδα μπαλέτου που χρησιμοποιεί το γυμναστήριο προσωρινά για τις πρόβες του, τραβάει την προσοχή του Μπίλι. Χωρίς να το ξέρει ο πατέρας του, παίρνει μέρος στην τάξη μπαλέτου. Όταν ο Τζάκι το ανακαλύπτει, του το απαγορεύει. Ο Μπίλι, όμως, παθιασμένος με το χορό, συνεχίζει κρυφά να κάνει μαθήματα με τη βοήθεια της καθηγήτριάς του, Τζόρτζια Γουίλκινσον. Η Τζόρτζια πιστεύει ότι ο Μπίλι είναι αρκετά ταλαντούχος για να φοιτήσει στον Βασιλική Σχολή Μπαλέτου στο Λονδίνο, αλλά εξαιτίας της σύλληψης του Τόνι, ο Μπίλι χάνει την οντισιόν. Η Τζόρτζια πηγαίνει στο σπίτι του Μπίλι να πει στον Τζάκι για τη χαμένη ευκαιρία που του δόθηκε. Ο Τζάκι και ο Τόνι, φοβούμενοι οτι ο Μπίλι θα χαρακτηριστεί "αδερφή", εξαγριώνονται στην προοπτική να γίνει χορευτής μπαλέτου. Όταν ο Τζάκι όμως, τυχαία βλέπει τον Μπίλι να χορεύει, συνειδητοποιεί ότι έχει πραγματικό χάρισμα και θα κάνει τα αδύνατα δυνατά να βοηθήσει τον Μπίλι να εκπληρώσει το όνειρό του. Ο Τζάκι επιχειρεί να γίνει απεργοσπάστης και πιάνει δουλειά ώστε να πληρώσει την προπόνηση του Μπίλι, αλλά ο Τόνι τον εμποδίζει λέγοντας ότι θα βρουν άλλο τρόπο. Έτσι οι συνάδελφοι, φίλοι και γείτονες συγκεντρώνουν τα χρήματα και ο Τζάκι πηγαίνει τον Μπίλι για οντισιόν στη Βασιλική Σχολή Μπαλέτου. Αν και πολύ αγχωμένος, ο Μπίλι τα πάει περίφημα στην οντισιόν, αλλά αργότερα θα χτυπήσει ένα

άλλο μαθητή και αποδοκιμάζεται από την επιτροπή. Ενώ νομίζει ότι απέτυχε, επιστρέφει σπίτι. Λίγες μέρες μετά, ο Μπίλι λαμβάνει ένα γράμμα που του ανακοινώνει ότι η Βασιλική Σχολή τον δέχτηκε. Στην τελευταία σκηνή, 14 χρόνια μετά, βλέπουμε τον Μπίλι να πρωταγωνιστεί στη Λίμνη των Κύκνων και τους Τζάκι και Τόνι να παρακολουθούν την παράσταση. Σκηνοθεσία : Stephen Daldry Πρωταγωνιστούν : Jamie Bell, Julie Walters, Jean Heywood Είναι ένα αριστούργημα που μιλάει για την πίστη στις επιθυμίες κόντρα σε αντίξοες κοινωνικές συνθήκες. Για το δικαίωμα στο όνειρο, αλλά και για τη διαφορετικότητα... Ο Μπίλι Έλιοτ είναι ένας μαχητής των ονείρων και αποδεικνύει ότι ακόμα κι αν ο κόσμος γύρω μας καταρρέει, όταν υπάρχει πίστη, τίποτα δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο στα όνειρά μας. Η κλίση του στο χορό παρεξηγείται από το κοινωνικό και οικογενειακό του περιβάλλον, που έχει μια άλλη νοοτροπία και κουλτούρα, χάρη όμως στην επιμονή της δασκάλας του ο Μπίλι καταφέρνει να θριαμβεύσει. Είναι ένα έργο επίκαιρο όσο ποτέ, μέσα από το οποίο θα μπορούσαν να βρεθούν πολλά κοινά χαρακτηριστικά με την Ελλάδα του σήμερα, την οικονομική κρίση, την ανεργία και την αβεβαιότητα για το αύριο. Ένα έργο αισιοδοξίας, ένα έργο τρυφερό που παρά τη σκληρή πραγματικότητα κάνει τους ανθρώπους να ξεδιπλώσουν τα αληθινά τους αισθήματα και να δώσουν μαθήματα ανθρωπιάς, σεβασμού στη διαφορετικότητα και ελευθερίας έκφραση. Το ζήτημα των στερεοτύπων που σχετίζονται με το φύλο είναι επίσης διαχρονικό και παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον η όψη του που συνδέεται με την επιλογή επαγγέλματος. Τα στερεότυπα των φύλων και οι κοινωνικές αξίες που σχετίζονται με το επάγγελμα (η ανδρική εργασία αξιολογείται ως σημαίνουσα, ενώ η γυναικεία ως συμπληρωματική) επιδρούν αρνητικά στην επαγγελματική επιλογή των κοριτσιών και συγκρατούν την εκλογή τους σε ένα μικρό αριθμό «γυναικείων» επαγγελμάτων. Το ίδιο συμβαίνει και για τα αγόρια αντίστοιχα . Η επιλογή ενός αγοριού να επιλέξει το επάγγελμα του χορευτή το αναγκάζουν να υποστεί ένα μακρύ στίγμα, εκφοβισμό και περιθωριοποίηση. Κάποια από αυτά τα περιστατικά μπορεί να είναι σοβαρά, ειδικά αν τα συλ χορού με τα οποία ασχολούνται, όπως το μπαλέτο, θεωρούνται «θηλυκά». Είναι αναγκαίο λοιπόν η Πολιτεία, η Κοινωνία και η οικογένεια να ξεφύγουν

από αυτά τα στερεότυπα και να συμβάλλουν αποφασιστικά ώστε να βοηθήσουν στην εξάλειψη μερικών από τους μύθους που περιβάλλουν τα αγόρια που χορεύουν, ειδικά αυτόν που αφορά τους άντρες χορευτές και τη σεξουαλικότητά τους. Ο χορός είναι για όλα τα αγόρια, όπως και για όλα τα κορίτσια, ανεξάρτητα από τον σεξουαλικό τους προσανατολισμό.